

Η ετήσια Πανήγυρη του Οσίου Ιωάννου του Ερημίτου στην Ιερά Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Μονή Γουβερνέτου στα Χανιά

/ [Ιερές Μονές](#)

Με ιεροπρέπεια και λαμπρότητα εορτάστηκε και φέτος, σύμφωνα με τη μοναστηριακή τάξη, η μνήμη του Οσίου Ιωάννου του Ερημίτου στην ιστορική Ιερά Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Μονή Κυρίας των Αγγέλων Γουβερνέτου, στο Ακρωτήριο Χανίων, όπου ο Όσιος Ιωάννης έζησε τα τελευταία έτη της επίγειας ζωής του.

Εκατοντάδες ήταν και φέτος οι προσκυνητές που προσήλθαν στη Μονή, αλλά και στο Σπήλαιο που έζησε ο Όσιος Ιωάννης, για να λάβουν την ευλογία του και να συμμετάσχουν στην Πανηγυρική Αγρυπνία, στις νυκτερινές Θείες Λειτουργίες, που τελέστηκαν στο σπηλαιώδες Κυριακό της Σκήτης του Καθολικού και στο παρεκκλήσι του Καθολικού της Μονής, τα οποία είναι αφιερωμένα στη μνήμη του, αλλά και στην Τρισαρχιερατική Θεία Λειτουργία στο Καθολικό της Μονής, ανήμερα της Εορτής.

Στον Πανηγυρικό Εσπερινό της Αγρυπνίας χοροστάτησε ο Εκπρόσωπος της Α.Θ.Π. του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ρόδου κ. Κύριλλος, συμπροσευχομένων των Θεοφιλεστάτων Επισκόπων Ταμισού κ. Παναρέτου, Πατριαρχικού Εξάρχου Λιθουανίας, και Ευμενείας Ειρηναίου, Καθηγουμένου της πανηγυρίζουσας Μονής. Συμμετείχε η Καθηγουμένη της Ιεράς Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής Ζωοδόχου Πηγής - Χρυσοπηγής, Γερόντισσα Θεοξένη, ο Οικονόμος του Μετοχίου της Ιεράς Μονής Σινά στα Χανιά, καθώς και πολλοί κληρικοί.

Στην ΤρισαρχιερατικήΘεία Λειτουργία που τελέστηκε ανήμερα της εορτής,

προεξήρχε ο Πατριαρχικός Εκπρόσωπος, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ρόδου κ. Κύριλλος, συλλειτουργούντων των Θεοφιλεστάτων Επισκόπων Ταμισού κ. Παναρέτου και Ευμενείας Ειρηναίου. Συμμετείχε ο Καθηγούμενος της γειτονικής Ιεράς Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής Αγίας Τριάδος Τζαγκαρόλων, Αρχιμ. του Οικουμενικού Θρόνου κ. Αμφιλόχιος Παπαγιαννάκης, ο Οικονόμος του Μετοχίου της Ιεράς Μονής Σινά στα Χανιά, καθώς και πολλοί κληρικοί.

Ο Πατριαρχικός Εκπρόσωπος στην εμπνευσμένη και βαρυσήμαντη ομιλία του αναφέρθηκε στο βίο του Οσίου Ιωάννου και των συνασκητών του και πώς μπορεί να αποτελέσει παράδειγμα ενότητας για όλους μας σήμερα: «...Σε όλο τον αγγελότροπο βίο του Οσίου Ιωάννου και των ενενήκοντα οκτώ θεοφόρων Πατέρων αν αναζητήσουμε μια λέξη που να εκφράζει την σύνοψη της θαυμαστής επιγείου αναστροφής τους, αυτή είναι η λέξη ενότητα. Ένας οι ενενήκοντα εννέα. Πολλά πρόσωπα, αλλά ένα φρόνημα. Πολλές καρδιές, αλλά ένας πόθος. Πολλοί Ασκητές, αλλά ένας δρόμος. Πολλές φωνές, αλλά ένας ύμνος και μία δοξολογία. Δεν ήταν άνθρωποι ομοιόμορφοι. Είχαν διαφορετικές καταβολές, διαφορετικές εμπειρίες, διαφορετικά χαρίσματα. Αλλά είχαν κάτι ασύγκριτα μεγαλύτερο: είχαν κοινό προσανατολισμό προς τη Βασιλεία του Θεού. Είχαν τον Εκατοστό, τον Κύριο Ιησού Χριστό επικεφαλής της συνοδείας τους. Αυτός ήταν το κέντρο τους και όταν ο Χριστός γίνεται το κοινό κέντρο της ζωής, τότε οι διαφορές δεν γίνονται αιτίες διαιρέσεως. Διότι την αληθινή ενότητα δεν την χαρακτηρίζει η ομοιομορφία ή η κυριαρχία του ενός ή των λίγων στους υπολοίπους αλλά η δυνατότητα διαφορετικοί άνθρωποι να μπορούν να συμπορεύονται, να προσεύχονται ο ένας για τον άλλο, να κάνουν έργο την αποστολική προτροπή «αλλήλων τα βάρη βαστάζετε», να μεταμορφώνουν τα πολλά «εγώ» σε ένα «εμείς».

Αναλογιστείτε, πόσο αναγκαίο είναι τούτο το μήνυμα των Οσίων Πατέρων για την

Εκκλησία! Διότι η Εκκλησία δεν ζει από την δύναμη και επιβολή των προσώπων, όποια θέση και αν κατέχουν, αλλά από την αληθινή κοινωνία των προσώπων εν Χριστώ. Δεν είναι ένας χώρος όπου ο καθένας έρχεται να αναζητήσει το προσωπικό του συμφέρον, την προσωπική του δικαίωση ή την προσωπική του προβολή. Είναι το Σώμα του Χριστού, μέσα στο οποίο ο καθένας καλείται να ανακαλύψει ότι η σωτηρία δεν είναι ατομική υπόθεση ή προσωπικό επίτευγμα και ότι αυτή επιτυγχάνεται στη λειτουργία των πολλών ως μελών του ενός σώματος. Γι' αυτό και η διχόνοια, οι μάχες και οι έριδες είναι τόσο επώδυνες πληγές για την εκκλησιαστική ζωή. Διότι εκεί όπου κυριαρχεί το «εγώ», στραγγαλίζεται το «εμείς». Εκεί όπου ο καθένας προσπαθεί να επιβληθεί, η κοινωνία τραυματίζεται. Εκεί όπου ο ένας παύει να βλέπει στο πρόσωπο του άλλου τον αδελφό, ο περί της αγάπης κηρυσσόμενος λόγος αποβαίνει κενός. Η ενότητα, λοιπόν, δεν είναι μια ευγενική συμβουλή, ούτε μια υψηλή ιδέα. Είναι ανάγκη πνευματική. Είναι προϋπόθεση γνήσιας, αυθεντικής εκκλησιαστικής ζωής. Είναι καρπός ταπεινώσεως, συγχωρήσεως και αγάπης. Είναι χάρισμα του Παρακλήτου Πνεύματος.

Τούτο, λοιπόν, είναι και το μεγάλο μήνυμα που οι Όσιοι Πατέρες απευθύνουν σήμερα, κατά τον εορτασμό της μνήμης τους. (...) Το να ακούσουμε το μήνυμά τους αποτελεί την μεγαλύτερη τιμή που μπορούμε να τους αποδώσουμε: όχι μόνον να επικαλούμαστε την χάρη της πρεσβείας τους, αλλά να μιμηθούμε το φρόνημά τους· όχι μόνον να εορτάζουμε τη μνήμη τους, αλλά να γίνουμε και εμείς φορείς της ενότητος που αυτοί εβίωσαν.»

Επίσης έγινε ιδιαίτερη αναφορά στην Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή αξία με την οποία κοσμεύεται η πανηγυρίζουσα Μονή Γουβερνέτου και στον ανά τους αιώνες άρρηκτο πνευματικό και κανονικό δεσμό της, όπως και όλων των Σταυροπηγίων της Κρήτης, με τον Οικουμενικό Θρόνο και τον Οικουμενικό Πατριάρχη, τον Κανονικό Επίσκοπο κάθε Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής, ο οποίος διατηρείται μέχρι και σήμερα αναλλοίωτος και απαραμείωτος. Μετέφερε την πατρική αγάπη και στοργή, καθώς και τις Πατριαρχικές ευλογίες του Παναγιωτάτου στον Θεοφιλέστατο Καθηγούμενο και στην αδελφότητα της Ιεράς Μονής, αλλά και σε όλους τους προσκυνητές της Μονής.

«Τιμούμε σήμερα τον Όσιο Ιωάννη εδώ, στην περιοχή της ασκήσεώς του, στην Ιερά τούτη Μονή του Γουβερνέτου. Ένα αιωνόβιο μοναστικό Καθίδρυμα, εδώ ψηλά στο Ακρωτήρι των Χανίων, όπου η γη της Κρήτης συναντά το πέλαγος και ο ουρανός φαίνεται να κατέρχεται για να ενωτισθεί τις προσευχές και τους ύμνους μας. Στεκόμαστε σε τόπο αγιασμένο, ο οποίος δεν επισκέπτεται απλώς την ιστορία, αλλά από τις απαρχές της ιστορικής παρουσίας του και εντεύθεν, από τον 16ο

αιώνα μέχρι σήμερα, έγραψε και γράφει ιστορία. Ως Πατριαρχική και Σταυροπηγιακή Μονή συνδέεται με την πορεία και την παράδοση της Μητρός Μεγάλης Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως και βαστάζει το βάρος της παρακαταθήκης αιώνων, παρακαταθήκης που υπερβαίνει τα όρια καιρών και χρόνων. Η ιστορία της συνδέεται με τους μεγάλους αγώνες του κρητικού λαού, διότι και αυτή, όπως όλα τα μοναστήρια μας, υπήρξε όχι μόνο τόπος ασκήσεως και λατρείας, αλλά και προπύργιο της Ορθοδοξίας, της παιδείας, και της διαφύλαξης της αυτοσυνειδησίας του Γένους μας. Γνώρισε ημέρες ακμής, αλλά και λεηλασίες και καταστροφές, οι οποίες όμως δεν κατόρθωσαν να καταστρέψουν τη μνήμη και να φιμώσουν την πνευματική φωνή της. Εδώ κρύβεται και η αληθινή δύναμή της· στο γεγονός ότι η ιστορία της δεν αποτελεί νεκρό μουσειακό κατάλοιπο, αλλά ζωντανή πραγματικότητα.

Από τον 16ον αιώνα μέχρι των ημερών μας, πέρασαν εποχές και χρόνοι,

κατακτητές ήλθαν και έφυγαν, επαναστάσεις ανάψαν και έσβησαν, η μια γενεά διαδέχθηκε την άλλη. Αλλά η Μονή Γουβερνέτου παρέμεινε εδώ, λύχνος επί την λυχνίαν μέσα στις αλλαγές και τις καταιγίδες των καιρών, ζωντανή παρουσία, δεσμός ιερός και καθαγιασμένος μεταξύ παρελθόντος και παρόντος, μάρτυρας της ιστορίας και φύλακας ακοίμητος μιας παραδόσεως που πέρασε μέσα από δοκιμασίες και θυσίες. Υπήρξε χώρος ασκήσεως και προσευχής, αλλά και χώρος όπου διαφυλάχθηκε η μνήμη ως πολύτιμος θησαυρός. Δεν υπήρξε απλώς καταφύγιο, αλλά έγινε σύμβολο. Υπήρξε τόπος ησυχίας, αλλά και τόπος όπου συνυπήρξε η προσευχή και η θυσία, η μοναχική άσκηση και η συναντίληψη στις περιπέτειες του λαού. Η τιμή, λοιπόν, που οφείλουμε σήμερα στο Γουβερνέτο να μην είναι μόνον η αναφορά στο ένδοξο και αγιασμένο παρελθόν του, αλλά η συνειδητοποίηση του χρέους απέναντι στην παρακαταθήκη που παρέδωσαν οι προαπελθόντες, την οποία καλείται να διαφυλάξει η σημερινή συγκροτημένη χαριτωμένη Μοναστική Αδελφότητα, η οποία φανερώνει στην σύγχρονη εποχή μας, εποχή κρίσεως θεσμών και αξιών, μία ζώσα μαρτυρία της εν Χριστώ ζωής και της Ορθοδόξου μοναχικής παραδόσεως. (...)

Συνεορτάζουμε και συμπανηγυρίζουμε τη μνήμη του Οσίου Ιωάννου με την νοερά παρουσία του Επισκόπου της ιεράς αυτής Μονής, της Αυτού Θειοτάτης Παναγιότητος, του Οικουμενικού ημών Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, ο οποίος τίμησε την ελαχιστότητά μου αναθέτοντάς μου την εκπροσώπησή του κατά την εύσημο και λαμπρά τούτη ημέρα της πανηγύρεως.

Οι κομιζόμενες από την ελαχιστότητά μου ευχές του Πατριάρχου μας δεν είναι συνήθεις τυπικές εόρτιες ευχές. Έρχονται από το Φανάριον, την έδρα της Μητρός Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας και εκφράζουν όλη την αγάπη, τη στοργή και την προσευχητική μέριμνα του Παναγιωτάτου για τα Πατριαρχικά και Σταυροπηγικά Καθιδρύματα. Διότι οι ιερές Μονές που περικοσμούνται με την Πατριαρχική και Σταυροπηγική αξία δεν κατέχουν απλώς ένα τιμητικό τίτλο ή ένα ιστορικό προνόμιο, διασωζόμενο από το παρελθόν, αλλά μαιδιαίτερη πνευματική και κανονική αναφορά προς τον Οικουμενικό Θρόνο, η οποία φανερώνει ότι αυτές αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της παραδόσεως και της διακονίας του. Η μέριμνα δε του Παναγιωτάτου για αυτές είναι, ως εκ τούτου, μέριμνα όχι μόνο διοικητική, αλλά πρώτιστα πνευματική. Είναι έγνοια, φροντίδα και μέριμνα η οποία αποσκοπεί στη διατήρηση και καλλιέργεια του γνησίου μοναχικού φρονήματος, στην ενίσχυση των μοναστικών Αδελφοτήτων, στην προστασία της πνευματικής παραδόσεως, στη διαφύλαξη των καθαγιασμένων προνομίων του Θρόνου, τα οποία και οι διάφοροι ανά τους αιώνες δορυκτήτορες σεβάστηκαν, ιδιαίτερα, και αυτό πρέπει να τονιστεί, στην ενότητα του εκκλησιαστικού Σώματος. Η ιερά αυτή Μονή της Κυρίας των Αγγέλων Υπεραγίας Θεοτόκου, ως Πατριαρχικό και Σταυροπηγικό

καθίδρυμα, αποτελείεσαν τέτοιον ζωντανό κρίκο ανάμεσα στο παρελθόν και το παρόν, ανάμεσα στην ιερά παράδοση και στη σύγχρονη εκκλησιαστική ζωή.»

Η ομιλία του Πατριαρχικού Εκπροσώπου, Μητροπολίτου Ρόδου Κυρίλλου

Για την Πανήγυρη της Μονής ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης απέστειλε Πατριαρχικό Μήνυμα, στο οποίο αναφέρονται τα εξής:

«...Μετά πολλής πνευματικής χαράς η Μήτηρ Αγία του Χριστού Μεγάλη Εκκλησία στρέφει σήμερον την σκέψιν και την καρδίαν αυτής προς την ιστορικήν και σεβασμίαν ταύτην Πατριαρχικήν και Σταυροπηγιακήν Μονήν της Κυρίας των Αγγέλων Γουβερνέτου, η οποία πανηγυρίζει την ιεράν μνήμην του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός ημών Ιωάννου του Ερημίτου και των συν αυτώ ενενήκοντα και οκτώ Θεοφόρων Πατέρων. Αποστέλλομεν δε υμίν, ως προεξάρχοντα των εορτίων ακολουθιών, τον αγαπητόν ημίν αδελφόν, Ιερώτατον Μητροπολίτην Ρόδου κ. Κύριλλον, όστις εν χαρά και προθυμία ανταπεκρίθη εις την προτροπήν ημών ταύτην και ευρίσκεται ήδη μεταξύ υμών εκ προσώπου της ημών Μετριότητος.

Ο ιερός ούτος τόπος της εσπερίας Κρήτης, συνδεδεμένος διά μέσου των αιώνων με την προσευχήν, την άσκησιν και την σιωπηλήν προσφοράν γενεών μοναχών, μαρτυρεί μέχρι σήμερον ότι η έρημος και η ησυχία δεν είναι φυγή από τον κόσμον, αλλά πορεία προς τον Θεόν, η οποία μεταμορφώνει τον άνθρωπον και τον καθιστά φορέα αγάπης και ειρήνης προς όλους. Ο Όσιος Ιωάννης ο Ερημίτης και οι συν αυτώ Πατέρες εγκατέλειψαν τα πρόσκαιρα, όχι διότι εμίσησαν τον κόσμον, αλλά διότι ηγάπησαν περισσότερο τον Χριστόν. Ανεζήτησαν την ησυχίαν, δια να ακούσουν καθαρώτερον την φωνήν του Θεού. Επέλεξαν την άσκησιν, διά να ελευθερώσουν την καρδίαν των από τα πάθη. Ηγάπησαν την προσευχήν, διά να χωρέσουν μέσα εις αυτήν ολόκληρον τον κόσμον. Και αυτό είναι το μήνυμα, το οποίον η σημερινή εορτή απευθύνει και προς ημάς. Εις την εποχήν μας, εποχήν θορύβου, ταραχής και διαρκών περισπασμών, ο άνθρωπος έχει ανάγκην να επανεύρη την εσωτερικήν του γαλήνην, να στραφή προς τον Θεόν, να συμφιλιωθή με τον αδελφόν του και να ανακαλύψη εκ νέου το μέτρον, την ταπείνωσιν και την αγάπην.

Ιδιαιτέρως σήμερον, απευθυνόμεθα μετά πατρικής στοργής προς τον Θεοφιλέστατον Ηγούμενον και τους πατέρας της Ιεράς υμών Μονής. Η παρουσία σας εις τον ιερόν τούτον τόπον, η καθημερινή τέλεις της Θείας Λατρείας, η προσευχή, η φιλοξενία και η διαφύλαξις της παρακαταθήκης των παλαιοτέρων πατέρων αποτελούν πολύτιμον διακονίαν προς την Εκκλησίαν και τον εν Κρήτη λαόν του Θεού. Παρακαλούμεν υμάς να συνεχίσητε μετά της αυτής αφοσιώσεως, ώστε το Γουβερνέτον να παραμένη τόπος ησυχαστικής προσευχής, μετανοίας,

παρηγορίας και πνευματικής αναπαύσεως. Η Μήτηρ Εκκλησία περιβάλλει την Ιεράν ταύτην Πατριαρχικήν και Σταυροπηγιακήν Μονήν μετά στοργής και αγάπης και χαίρει διά την συνέχισιν της μακραίωνος μοναστικής παραδόσεως εις τον ευλογημένον τούτον τόπον της Κρήτης.

Επί δε τη ευσήμω ταύτη ημέρα, ευχόμεθα όπως, πρεσβείαις του Οσίου Ιωάννου του Ερημίτου και των συν αυτώ Θεοφόρων Πατέρων, ο Κύριος διαφυλάττη την Ιεράν Μονήν ταύτην, ενισχύη τον Ηγούμενον και την αδελφότητα αυτής εις την μοναχικήν των πολιτείαν και χαρίζη εις πάντας τους προσκυνητάς και πανηγυριστάς υγιείαν, ειρήνην, δύναμιν και πάσαν παρά Θεού ευλογίαν. ...»
Επακολούθησε κέρασμα στο Συνοδικό της Μονής και πανηγυρική Τράπεζα.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας τελέστηκε μεθέορτος Εσπερινός και Παράκληση προς τον Όσιο Ιωάννη, ενώ την επομένη Θεία Λειτουργία και Κτητορικό Μνημόσυνο.

Συγκινητικό, τέλος, ήταν το γεγονός της προσέλευσης πολυάριθμων προσκυνητών όλων των ηλικιών στοναγιασμένο ασκητικό τόπο του Φαραγγιού του Καθολικού, όπου μαρτυρείται παρουσία ερημιτών και ασκητών από τον 10ο ήδη αιώνα, οι οποίοι, συνεχίζοντας την παράδοση μισής, σχεδόν, χιλιετίας, διένυσαν καρτερικά το πέτρινο μονοπάτι που οδηγεί εκεί, για να εισέλθουν στο βάθος του σκοτεινού και δύσβατου σπηλαίου και να προσκυνήσουν στον τόπο όπου τελειώθηκε ο Όσιος Ιωάννης.

